

Michael Robotham

HAJSZÁL HÍJÁN

VS V I L Á G S I K E R E K

Michael Robotham

HAJSZÁL HÍJÁN

Cyrus Haven 3.

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
Lying Beside You

Copyright © Bookwrite Pty 2022

Hungarian translation © Fügedi Tímea

© General Press Könyvkiadó, 2023

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
FÜGEDI TÍMEA

A borítót
KENYŐ ILDIKÓ
tervezte

A borító Corina Rainer fotójának
a felhasználásával készült

ISSN 1416-7026
ISBN 978 963 452 719 0

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Telefon: (06 1) 411 2416

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KENYŐ ILDIKÓ

1. FEJEZET

Cyrus

Ha arra kérnének, hogy meséljek valamit a bátyámról, akkor azt mondanám, hogy két nappal a tizenkilencedik születésnapja után megölte a szüleinket és az ikerhúgainkat, mert hangokat hallott. Sem Elias életében, sem az enyémben nem történt más olyan meghatározó esemény, ami ehhez fogható lenne.

Gyakran megpróbáltam elképzelni, mi zajlott a fejében azon a hűvös őszi estén, amikor a szomszédaink elkezdtek összehúzni a függönyöket, hogy kizárják a közelgő éjszakát, az utcalámpák pedig ködös, sárga fénykört rajzoltak az égre. Mit mondhattak a hangok? Miféle szavak vehették rá, hogy ilyet tegyen?

Sokat gyötörtem magam a „Mi lett volna, ha?” kérdésekkel. Mi lett volna, ha nem állok meg sült krumplit venni a fociedzésről hazafelé jövet? Mi lett volna, ha nem támasztom ki a biciklimet Ailsa Piper háza előtt, remélve, hogy megpillanthatom őt a kertjükben, vagy ahogy hazafelé tart a kosárlabdaedzésről? Mi lett volna, ha gyorsabban tekerek, és hamarabb hazaérek? Megállíthattam volna Eliast, vagy én is halott lennék?

Én vagyok a fiú, aki életben maradt, mert elbújt a kerti fészkerben a szerszámok között kuporogva, beszívta a kerozin, a festék meg a fűnyesedék szagát, miközben a szirénák végigsüvítettek Nottingham utcáin.

A rémálmaimból mindig akkor riadok fel, amikor belépek a konyhába a sáros futballzoknimban. Anyám a padlón hever a fehér járólapokra kiömlött, fagyasztott borsószemek között. A tűzhelesen bugyog az alaplé, anya híres paellája pedig kezd leragadni a vastag aljú serpenyőben.

A legjobban anyám hiányzik. Büntudatot érzek, amiért kivételezlek velem, de Eliast leszámítva senkim sincs, aki kritizálhatná a döntésemet, neki pedig nincs hozzá joga. És soha nem is lesz.

Apa a nappaliban halt meg a DVD-lejátszó előtt guggolva, amelyet az egyik húgom valahogy eltömített egy lemezzel. Apa fel-emelte a kezét, hogy védje magát, ezért elveszítette három ujját, mielőtt a kés átvágta a gerincét.

Odafent, a hálósobában Esme és April éppen házi feladatot írt, vagy talán játszott. April volt az idősebb húsz perccel, ennél fogva szeretett parancsolgatni, mindent ő csinált először, mégis ő volt az, aki az unikornisos kezeslábasában a kés felé szaladt, hogy megvédje az ikertestvérét. Esmét ki kellett rángatni az ágy alól, és amikor meghalt, a szőnyeg összegyűrődve hevert a teste alatt, a kezében pedig egy ukulelét szorongatott.

Ezek közül az emlékek közül soknak olyan ereje van, hogy elszorul tőlük a torkom, vagy sikoltozva riadok fel miattuk éjszaka, de maguk a pillanatképek már nem olyan élesek, mint régen. Az emlékeim kezdenek halványodni. A színek. A szagok. A hangok. A félelem.

Például már nem emlékszem rá, milyen színű ruhát viselt anyám, vagy melyik húgom fonta be a haját azon a héten. (Esme és April váltogatta a frizuráját, hogy segítsenek a tanároknak különbséget tenni, vagy hogy még jobban összezavarják őket.)

Arra sem emlékszem, hogy apa házi készítésű sört nyitott-e ki az este hatórai szertartás részeként, amikor felbontotta az utolsó üvegét a réz Winston Churchill-es sörnyitójával. Ilyenkor ünnepelesen kiöntötte a „borostyánsárga nektárt” egy félliteres korsóba, aztán a fény felé emelte, hogy lássa, milyen a színe, és mennyire tiszta. Amikor belekóstolt, az első kortyot megforgatta a szájában, úgy szívta be a levegőt, mint egy borszakértő, és olyanokat mondott: „Némi malátaíz... egy kicsit zavaros... cseppet éretlen... tűrhető... vajás mellékíz... oltja a szomjat... egy hét múlva tökéletes lesz.”

Ezek az apró részletek azok, amiket már nem tudok felidézni. Nem emlékszem, hogy lerugdostam-e a sarat a focicipőmről, lelán-

coltam-e a biciklimet, vagy becsuktam-e a kiskaput. Arra viszont igen, hogy megálltam, hogy lemossam a sót a kezemről, és igyak egy kis vizet, mert anya utálta, ha nem sokkal vacsora előtt elrontottam az étvágyamat a gyorskajával. Utána persze képes volt rögtön arra panaszkodni, hogy a gyomrom egy „feneketlen zsák”, és „kieszem a vagyonából”.

Hiányzik a főztje. Hiányzik, hogy nyilvános helyen megölelt, bár akkor kínosan éreztem magam miatta. Hiányzik, ahogy ráköpött egy zsebkendőre, és ledörzsölte az arcomról az ételmaradékot. Vagy ahogy megpróbálta lesimítani a hajamat, amikor elaludtam. Hogy nyaggatott, amiért szellemekről meséltem az ikreknek, hogy nem hajtottam le a vécéülőkét, és nem csavartam vissza a fogkrémre a kupakját.

A gyilkosságok után senki sem nyaggatott. A nagyszüleimnek nem volt szíve hozzá. Ők is gyászoltak. Az a fiú lettem, akit mindenki sajnált, akire ujjal mutogattak, és aki mögött összesúgtak. Barátkoztak velem. Zaklattak. Védelmeztek. Tanácsadásokra küldtek. Az a fiú voltam, aki drogozik, vagdossa magát, és részegen megy iskolába. Egy nehezen szerethető gyerek. Azok után, amit láttam, már nem voltam igazi gyerek.

Hétfő reggel háromnegyed tízkor a szigorúan őrzött Rampton Kórház recepcióján ülök, Nottinghamtól egy óra kocsútra északra. Tizenöt perc múlva egy háromtagú bizottság – egy bíró, egy pszichiátriai szakértő meg egy laikus – meghallgatja a bátyám szabadlábra helyezési kérelmét. Már húsz év telt el a szüleim és a húgaim halála óta. Harminchárom éves vagyok. Elias harmincnyolc. A fiúból férfi lett. A báty haza akar jönni.

Éveken át azt mondtam az embereknek, hogy azt akarom Eliasnak, ami neki a legjobb, de fogalmam sem volt róla, ez pontosan mit jelent, és hogy kiterjed-e a szabadlábra helyezésére is. Törvényszéki pszichológusként megértem a mentális betegségeket. El kellene tudnom választani az embert a tetteitől: a bűnt gyűlölni kell, de a bűnösnek meg kell bocsátani.

Olvastam történeteket a megbocsátásról. Olyan emberekről, akik gyilkosokat látogattak meg a börtönben, együttérzést és feloldozást kínáltak nekik. Olyanokat mondtak, mint hogy: „Súlyos sebet ejtettél a szívemen, ami sosem fog begyógyulni, de én megbocsátok.”

Egy nő, egy hatvanas éveiben járó anya, elveszítette az egyetlen fiát, akit leszúrtak az utcán, egy szórakozóhely előtt. Miután az esküdtszék elítélte a gyilkost, egy tizenhat éves fiút, az áldozat anyja megbocsátott neki. A sokkhatás alatt összegörnyedve azt ismételte: „Megöleltem azt az embert, aki megölte a fiamat.” A következő pillanatban már azzal folytatta: „Éreztem, hogy elhagyja valami a testemet. Rögtön tudtam, hogy elmúlt belőlem minden gyűlölködés, keserűség és rosszindulat.”

Ha jobb ember lennék, kedvesebb lélek, együttérzőbb, vallásos, akkor irgalommal fordulnék Elias felé, és megbocsátanék neki, hiszen éppen erre vágyik. Feltétel nélkül. Kérdések és habozás nélkül. De én nem vagyok ilyen.

Dr. Baillie lehúzza a biztonsági kártyáját a beléptetőn, és kijön értem a váróba. Ő Elias gondozója, egy ötvenes éveiben járó pszichiáter. Köpcös és komor, a szakállát rövidre nyírja, az öszülő copfja pedig úgy néz ki, mintha az húzná feljebb a hajvonalát a homlokán.

– Hogy alakul? – kérdezem.

– Ígéretesnek tűnik.

Szeretném megkérdezni, hogy ki számára, de tudom, dr. Baillie melyik oldalon áll. Feltételezi, hogy az ő álláspontját támogatom. Talán igaza is van.

Int egy biztonsági őrnek a plexiüveg mögött. Kinyílik egy ajtó, és széles folyosókon kísérnek minket végig, ahol fenyőfaillatú padlóápoló meg fenol szaga terjeng.

A Rampton egyike Anglia három szigorúan őrzött pszichiátriai kórházának. A *Daily Mail* megfogalmazása szerint itt őrzik a „legszörnyűbb szörnyeket”, a riporterek azonban a kiemelt esetekre koncentrálnak, a „hasfelmetszőkre”, a „hentesekre” és a „darábolókra”, akik jobban magukra vonják az olvasók figyelmét, mint

a személyiség- és hangulatzavarokkal kezelt társaik, mivel az ő betegségük nem jár halálos áldozatokkal.

Megérkezünk egy jókora terembe, ahol két tucat, többnyire üresen maradt széket állítottak fel egy hosszú, kifényesített asztal elé. Kinyílik egy oldalajtó. Belép Elias. Még egyszer, utoljára végigtapogatják a biztonságiak, aztán megkérik, hogy üljön le. Intetet nekem. A tekintete megkönnyebbülésről árulkodik.

Nem látszik rajtunk, hogy testvérek vagyunk. Elias meghízott az évek során – a gyógyszerek és a mozgáshiány miatt –, a hajába most már ősz szálak vegyülnek a füle fölött. Az arca kerek és foltos, az ajka vékony, a barna szeme pedig okos, mégis furcsán kifejezéstelen.

Ma a legjobb ruháját vette fel: bézs vászonnadrágot szépen vasalt fehér inggel, és látom a fésű nyomait az enyhén olajozott hajában, az egyenes vonalakat előlről hátrafelé.

Végigcsoszogok a széksorok előtt, amíg olyan közel nem érek hozzá, hogy meg tudjam rázni a nyirkos kezét.

- Eljöttél.
- Természetesen. Hogy vagy?
- Idegesen.
- Dr. Baillie szerint eddig jól teljesítettél.
- Remélem!

Elias nyugtalanul pillant a főasztal és a három üres szék elé.

Kinyílik egy másik ajtó, és belép három ember. A bizottság. Két férfi meg egy nő. Elfoglalják a helyüket. Mindegyikük kitűzőjére felírták a nevüket, de azért jól hallhatóan bemutatkoznak. A jog képviselője Aimes bíró, egy alacsony, meglehetősen kövérkés férfi halszálkás öltönyben, az öszülő haját hátrafésülte, hogy eltakarjon vele egy kopasz foltot. A pszichiáter, dr. Steger elegáns inget visel, amelynek az ujját a könyökéig visszahajtotta, és egy exkluzív klub nyakkendőjét vette fel hozzá. A rövid haját zselével tükésre borzolta, és karóra helyett nehéz ezüst karkötőt hord. A társaság laikus tagja, Mrs. Sheila Haines úgy néz ki, mint a régi óvó nénim, és szinte látom magam előtt, ahogy végigbolondozza

az eljárást, aztán felveti, hogy tarthatnánk egy délelőtti „gyümölcsösünetet”.

Mindenkinek azonosítania kell magát, aki először jelenik meg a teremben. Minden szem rám szegeződik.

– Cyrus Haven vagyok. Elias öccse.

– Ön a legközelebbi családtagja? – kérdezi a bíró.

Én vagyok az egyetlen családtagja, akarom felelni, de ez azért nem teljesen igaz. Még élnek a nagyszülei, a nagynénjei, a nagybátyjai, valamint néhány unokatestvére, akik az elmúlt két évtizedben feltűnően hallgattak. Kétlem, hogy az Eliashoz fűződő kapcsolatuk lenne a kedvenc vacsoratémájuk.

– Én vagyok a legközelebbi élő családtagja – felelem, de rögtön azt kívánom, bárcsak máshogy fogalmaztam volna.

– Ön az orvostudomány doktora? – kérdezi Mrs. Haines.

– Törvényszéki pszichológus vagyok.

– Lenyűgöző.

Aimes bíró tovább akar lépni. Elias felé fordul.

– Bevett bármilyen gyógyszert, ami befolyásolhatja a képességét az eljáráson való részvételben?

– Csak a szokásos gyógyszereimet – feleli Elias a szükségesnél hangosabban.

– Mit szed? – kérdezi a pszichiáter.

– Klozapint.

– Tudja, mi történne, ha abbahagyná a gyógyszer szedését?

– Megint beteg lennék. – Aztán gyorsan hozzáteszi: – De már jobban vagyok.

Aimes bíró felpillant a jegyzeteiből.

– Megkaptuk két konzulens pszichiáter véleményét, valamint meghallgattuk dr. Baillie, az osztályos ápoló és két rezidens pszichiáter szóbeli vallomását. Önnek megmutatták a nyilatkozatukat?

Elias bólint.

– Van bármilyen kérdése?

– Nincs, uram.

– Itt a lehetőség, hogy megfogalmazza az álláspontját, Elias. Mondja el nekünk, hogyan szeretné folytatni az életét ezek után!

Elias hátralöki a székét, és éppen fel akar állni, amikor a bíró megkéri, hogy maradjon ülve. Kivesz egy papírdarabot a zsebéből.

– Szeretnék köszönetet mondani a bizottságnak ezért a lehetőségért – kezdi a papírra pislogva, mintha elfelejtette volna feltenni a szemüvegét. Van egyáltalán szemüvege? Már évek óta nem láttam, hogy bármit olvasott volna a képregényektől meg a képregényalbumoktól eltekintve, amiket én vittem neki, ha meglátogattam. Amikor apa betöltötte a negyvenet, már nem tudott szemüveg nélkül olvasni, és arra számítok, hogy velem is így lesz.

– Tudom, mit tettem, és mi volt az oka – folytatja Elias. – Skizofrén vagyok. Amit aznap tapasztaltam, hallottam és láttam, a hangok, a hallucinációk... mindabból semmi sem volt valódi. De elmondhatatlan dolgokat tettem a családommal. Megbocsáthatatlanokat.

Gyors pillantást vet rám, aztán megint elfordul.

– Együtt kell élnem ezzel a folttal a lelkemen. Sok szívet összetörtem, a magamét is beleértve, és mindennap imádkozom az Úrhoz a bocsánatáért.

Számomra ez is új információ, habár azt észrevettem, hogy bibliaidézeteket sző bele a beszélgetésünkbe, amikor kéthetente meglátogatom a Ramptonban. Letörli az izzadságot a felső ajkáról.

– Már több mint hétezer napja vagyok ezen a helyen, és ez idő alatt egyszer sem hagytam el a kórház területét, hogy szétnézzek a boltokban, beüljek egy filmre, sétáljak egyet a vízparton, vagy biciklizzek. Szeretnék karácsonyfát díszíteni, ajándékokat csomagolni és nyaralni menni. Szeretnék normális életet élni, barátokat szerezni, dolgozni járni és megismerkedni egy lánnyal.

Elképzelem, hogy hetekig gyakorolta a beszédet, miközben önmagát nézte a törhetetlen üvegű tükörben.

– Milyen munkát vállalna? – kérdezi a bíró.

– Folytatnám a jogi tanulmányaimat. Remélem, hogy egy nap majd ott ülhetek, ahol most ön, és segíthetek az embereknek.

– Ez igazán nemes – feleli Mrs. Haines.

Dr. Stegert azonban nem nyűgözte le a válasz.

– A kiengedett betegeknek kevesebb mint a fele szedi rend-

szeresen a gyógyszereit. A nyolcvan százalékuk két éven belül visszaesik.

– Velem ez nem fordulhat elő – feleli Elias.

– Hogyan lehetünk ebben biztosak?

– Kidolgoztam egy gyógyulási tervet. Vannak megküzdési stratégiáim.

– Hol lakna?

– Az öcsémnél, Cyrusnál.

A bizottság tagjai rám néznek. Bólintok. Kiszáradt a szám.

– Van bármi, amit megkérdezne Eliástól, dr. Haven? – tudakolja a bíró.

Elias hirtelen zavarodottnak tűnik. Nem számított rá, hogy beszélni fogok.

– Hogy kezdődött? – kérdezem. – A hangok...

Pislogva néz rám, mintha nem értené jól a kérdést. A csend a terem minden sarkát betölti, mintha árvíz öntötte volna el a helyiséget, pattog tőle a fülem.

– Csak egyetlen hang volt – feleli végül Elias. – Először azt hittem, csak képzelődöm.

– Mit mondott?

– Nem gondoltam, hogy hozzám beszél. Sosem mondta ki a nevemet.

– Mit mondott?

– Más... valaki másról beszélt. „Fennmaradhat egész éjjel?” „Ellóghat az iskolából?” „Lophat pénzt apa tárcájából?”

– Arra biztatott a hang, hogy mindezt tedd meg?

– Nem így gondoltam... eleinte nem.

– Miért hallgattál rá?

– Azt hittem, attól majd elhallgat.

Semmi újdonság nincs Elias válaszaiban. Mindezt már lejegyezték, átbeszélték, kielemezték. A bátyám esettanulmány lett, egyetemistáknak tanítják, akik pszichológiát, pszichiátriát meg szociológiát hallgatnak.

– Gondolsz rájuk? – kérdezem.

Megint rám pislog.

– Anyára meg apára. Esmére és Aprilre. Gondoltál már rájuk azóta?

Vállat von.

– Miért nem?

– Mert felkavar.

– Szeretted őket?

– Beteg voltam. Helytelenül viselkedtem.

– Igen, de szeretted őket?

– Persze.

– Engem szeretsz?

– Alig ismerlek – suttogja.

– Értékelem az őszinteségedet.

A szeme megtelik könnyel.

– Sajnálom.

– Mit sajnálsz?

– Amit tettem.

– És már megváltoztál?

Bólint.

A bíróra nézek, és közlöm vele, hogy végeztem.

– Nos, tartsunk szünetet! – mondja Aimes bíró Elias felé fordulva. – Hamarosan meghozzuk a döntésünket.

2. FEJEZET

Evie

A főnök viasszal kipödörítette a bajusza két végét, amitől úgy néz ki, mintha két rémült százlábú lenne az ajka fölött. Az elmúlt korok bűnözőin látni ilyen, akik fekete köpenyt viselnek, vasúti sínekre kötnek ki nőket, és éles hangon vihognak.

A neve Brando, ami lehet becenév vagy a vezetékneve rövidítése. Talán ez az egyetlen neve, mint Beyoncénak vagy Prince-nek.

Brando egy vodkásüveget törölget puha ronggyal. Megáll, és úgy pödri meg a bajusza két végét, mintha egy nagyon hosszú cigarettát sodorna.

- Mi a neved?
- Evie Cormac.
- Hány éves vagy?
- Huszonegy.
- Fiatalabbnak nézel ki.

Felemelem a nemrégiben megszerzett jogosítványomat, remélve, hogy nem nézi meg alaposan a fényképet, ami leginkább egy rendőrségi fotóra hasonlít. Nem tudom, hogy kell mosolyogni, ha fényképeznek.

- Dolgozták már korábban bárban? – kérdezi.
- Aha, rengeteget.
- Van ajánlásod?
- Nincs.
- Tudsz Bloody Maryt készíteni?
- Tudok sört csapolni.
- Nekem olyan ember kell, aki tud koktélokot keverni.
- Megtaníthatna.
- Úgy adtuk fel a hirdetést, hogy tapasztalattal rendelkező embert keresünk.
- Nos, ez olyan, mint a tyúk meg a tojás esete, nem igaz?
- Hm?
- Mi volt előbb: a tyúk vagy a tojás? Nem tudok tapasztalatot szerezni, ha nem ad nekem munkát.

Brando a homlokát ráncolja. Farmert visel, pamutinget meg a kelténél kisebb mellényt. A bal fülcimpáján apró gitár lengedezik egy pici aranykarikán. Tapasztalataim szerint az olyan emberek, akik színes ruhát viselnek, a személyiségük hiányát kompenzálják. Én pont az ellenkezője vagyok. Nincs személyiségem, de nekem ez tökéletesen megfelel, mert láthatatlan akarok maradni.

A bárt Little Drummernek hívják, az apró, drága és baromira fennhézajzó helyek egyike a Lace Market nevű negyedben. Őszintén szólva, nem igazán látom értelmét sem a bároknak, sem az al-

koholnak. Az embereknek anélkül is elég kevés befolyásuk van az életükre, hogy seggrészegre innák magukat.

Azért van szükségem munkára, mert Cyrus szerint „nem teszem oda magam eléggé”. Mit jelent ez egyáltalán? Akárhová teszem is magam, nem sokat nyom a latban: még negyvenöt kiló sem vagyok. Ha a vállára dobna az egyik olyan feleségcipelő versenyen, könnyedén nyernénk. Nem mintha a felesége vagy akár a barátnője lennék! Az idő többségében úgy bánik velem, mint egy gyerekkel, ami rohadtul idegesít.

Szeptemberben megint beiratkoztam az iskolába – levelező tagozatra –, és a Nottinghami Középiskolában fogom letenni az emelt szintű érettségít, mert Cyrus azt mondja, hogy kezdenem kell valamit az életemmel. Mondjuk ezt sem értem. Miért ne lehetne az a célom, hogy csak a lehető legszükségesebbet tegyem meg, és épp csak megéljek?

Egyszer láttam egy videót a YouTube-on egy japán katonáról, akit a második világháborúban a Fülöp-szigetek egyikére helyeztek ki azzal, hogy figyelje az ellenséges repülőket. Azt a parancsot kapta, hogy soha ne adja meg magát. Amikor a háború véget ért, neki erről fogalma sem volt, így még huszonkilenc évig bujkált a hegyekben, nem volt hajlandó feladni. Szerintem ilyen az igazán jó élet: egy trópusi szigeten bujkálni, a világtól elzárva. Elérhetetlenül. Megérinthetetlenül.

Most az a legújabb tervem, hogy úgy fogok tenni, mintha kezdenék valamit az életemmel. Majd azt mondom az embereknek, hogy regényt írok, és ha megkérdezik, miről, ellopom valamelyik netflixes filmdráma sztoriját, és „hommage”-nak fogom nevezni. Az irodalomtanáromtól, Mr. Joubert-től tanultam ezt a szót.

Ha ez nem jön be, akkor pedig azt mondom, hogy utazgatni akarok, és álmodozva mesélek majd a hegyekről, amiket meg akarok mászni, meg a tengerekről, amiket át fogok vitorlázni. A nagy szenvedélyt soha senki nem kérdőjelezi meg.

A harmadik lehetőségem az önkéntes munka. Egy-két hétre belevetem magam a jótékonykodásba, hogy az elkövetkező tíz évben arról hadovázhassak, mennyire szeretek „segíteni másoknak”

és „visszaadni valamit a társadalomnak”. Ettől majd biztosan értékesnek fog tűnni az életem.

- Dolgoztál már valaha ügyfelekkel? – kérdezi Brando.
- Aha.
- Mit csináltál?
- Felszolgáltam.

Azt nem árulom el, hol történt mindez – a Langford Hallban, ami egy szigorúan őrzött gyermekotthon –, sem azt a tényt, hogy valójában nem alkalmazott voltam. Azt sem kell tudnia, hogy eltiltottak a konyhai munkától, mert elloptam egy egész hónapra való kakaót. Az a régi Evie volt. A dühös Evie. A bíróság gyámoltja. A lány a dobozból. Angyalarc. A gyerek, aki elbújt egy titkos szobában, miközben egy férfit halálra kínoztak.

Brando megfordítja az egyoldalas önéletrajzomat, mintha arra számítana, hogy a másik oldalán is talál valamit.

- Meggyűlt már a bajod a rendőrséggel?
- Soha.

Újabb hazugság.

- Miért akarsz a Little Drummerben dolgozni?
- Munkára van szükségem.

Brando vár, többre számít.

- Szeretem az embereket – kamuzok egyenesen a szemébe.

Valójában a kutyákat szeretem.

- Mi a legjobb tulajdonságod? – kérdezi.
- Hihetetlenül szerény vagyok.

Nem veszi a viccet! Az agyatlan!

Brando megpödrí a bajuszát.

- A koszos poharak leszedését tudom rád bízni. Csütörtök, péntek és szombat éjjel. Nyolckor kezdesz, kettőkor végzel. Óránként kilenc fontot kapsz. A borralalón a konyhai dolgozókkal osztozol.

- És ennyi lesz a feladatod? Összeszedem a poharakat?

- Mosolyogsz. Feltörlöd, ha kiömlik valami. Felmosod a női vécét. Kuli leszel.

- Micsoda?
- Ezt csak úgy mondják. – Átad egy űrlapot. – Töltsd ki!

Egyfajta munkáltatói szerződés.

- Miért kell megadnom a címemet és a telefonszámomat?
- Az adó miatt.
- Még nem is kaptam fizetést!
- Ez így működik.

Kölcsönveszek egy tollat, és leülök a pultnál, fél szemmel Brandót figyelem, miközben feltölti a hűtőt. Szeretem nézni, ahogy a válla mozog a pamutinge alatt. Bárcsak többet tudnék a férfiakról! Nem a zűrösekről, hanem a rendesekről.

Tíz perccel később Brando áttanulmányozza a kitöltött nyomtatványt; lapozás közben megnyalja az ujját.

- Pénteken kezdesz. Ne késs! És vegyél fel valami normálisat!

Farmert viselek egy olyan bő pulcsival, amit Cyrus szekrényéből loptam el hetekkel ezelőtt. Még nem hiányolta.

- Csak a koszos poharakat szedem össze.

- Ez itt egy koktélbár, nem egy lebuj. A vendégeink elvárnak egy kis eleganciát. Vegyél fel egy fekete ruhát! Villantsd ki egy kicsit a lábadat! - Tetőtől talpig végigmér. - Gondolom, van lábad...

És jó nagyot tudok rúgni veled! Elfordul, aztán betesz egy hatos ciderpakkot a hűtőbe. Még mindig a pultnál állok, amikor felegyenesedik.

- Kaphatok előleget... hogy vehessek magamnak egy ruhát?
- Na persze! - nevet. - Tűnj el, mielőtt meggondolom magam!

Odakint összehúrom a parkám cipzárját, és sikerül megúsznom, hogy összetapossan az a busznyi japán turista, akik épp azt a régi csipkeraktárat fotózzák, ami most a Nottinghami Középiskola része Adams épület néven. A túravezető egy összecsukott sárga esernyőt lenget, és megszámolja a fejeket, hogy lássa: nem vesztett el senkit.

Végigsétálok a Carlton Streeten és a Long Row-n, az Old Market Square felé tartok. Egy csíptetős mappát szorongató adománygyűjtő megpróbálja elkapni a tekintetemet, de én megyek tovább. Nem szeretek idegenekkel beszélni.

Megnéztem a legújabb értesítéseket a társkereső applikációban. Valakivel kölcsönösen bejelöltük egymást. Megnézem a profilját. Vonzó, sportos, kicsit alacsony, de nem nekem kell tetszenie. Amikor hazaérek, majd megnézem a többi közösségi médiás profilját is. Időközben írok neki egy nyitóüzenetet, próbálok könnyed hangot megütni.

Szia, bejelöltük egymást!

Csipog a telefon, hogy visszaírt:

Nyilván!

Egy kicsit szarkasztikusabb, mint reméltem. Újabb próbát teszek.

Szépek a fotóid. Jól nézel ki.

Ne mondd ezt, vagy unalmasnak foglak gondolni.

Bocs.

És ne kérj bocsánatot! Azt még jobban utálok.

Kezdhetnénk újra?

Mit szeretnél tudni?

Kutyák vagy macskák?

Kutyák.

Mi a véleményed az ananászos pizzáról?

Síralmas.

Kávé vagy tea?

Egyik sem.

Akkor nem hívhatlak meg egy kávéra?

Egy bobateát megihatunk.

Pimasz. Ígéretes. Kezdek kifogyni a kérdésekből.

Melyiktől félsz jobban: a spenóttól vagy a pókoktól?

A pókoktól. Vegán vagyok.

Az nem egy szekta?

Próbálom megmenteni a bolygót.

Vagy idegesíteni az embereket az étteremben.

Azt hiszem, ez nem fog összejönni.

Minden jót!

Újabb hamvába holt románc. Lehet, hogy túl válogatós vagyok, de ki hitte volna, hogy Nottinghamben ilyen kis mintából lehet meríteni? Nem a tökéleteset keresem, de azért vannak elvárásaim. Kalap kizárva. Meg az emós frizura. Vagy a hatalmas nap-szemüveg. Ne csücsörítsen. És ne mutasson túl sokat magából. Egy mosoly sok kaput kinyithat.

Egy barátom, Morty a városháza lépcsőjén zenél. Ő vigyáz Pipacsra, a labradoromra. Amikor a kutya meghallja, hogy hívom, vi-

gyázzba áll, hegyezi a fülét. Minden porcikája táncot jár, miközben a kezembe nyomja a fejét. Érzem, hogy előtt a boldogság.

– Jól viselkedett?

– Csodálatosan – feleli Morty. – Többet kerestem, mint én.

A lábánál egy felfelé fordított halászkalap hever. Csak egy maréknyi érmét dobtak bele.

– Ez a készpénz nélküli gazdaság a haláalom – mondja.

Morty, akinek az igazi neve Mortimer, harmonikázik, de csak négy dalt tud eljátszani, és mindegyik tengerésznotha. Szeret úgy tenni, mintha hajléktalan lenne, pedig valójában a nővérénél húzza meg magát az egyik kanapén. Folyton olyan zenészekről beszél, akiket az utcán „fedeztek fel”, mint Ed Sheeran vagy Passenger.

Beledobok egy ötfontost a kalapjába.

– Ezt meg miért kapom?

– Amiért vigyáztál Pipacsra.

– Nem kell fizetned érte.

– Tudom.

Zsebre vágja a pénzt.

– Megkaptad a melót?

– Hivatalosan is kocktélfelszolgáló lettem.

– Ez eufémizmus?

– Menj a pokolba!

Egy csepp eső a homlokomra hull, én pedig felnézek a ronda, szürke égre. Sietnem kell. Ma Cyrus elvitte a kocsit, úgyhogy buszszal megyek.

Morty zsebre vágja az érméket, és a fejébe nyomja a kalapját. Egyre jobban esik.

– Elvigyelek? – kérdezi.

– Nem esne útba.

– Teszek egy kerülőt.

A közelben parkolt le a kék ajtós, barna csomagtartós, öreg Minijével. A műszerfalon kézzel festett *Eladó* tábla hever.

– El akarod adni.

– A nővérem nekem adja a régi kocsiját. Szerinte ez egy guruló koporsó.

- És tényleg az?
- Nem.
- Mennyit kérsz érte?
- Háromszáz fontot, de neked ötvenet engedek.
- Kilencvenkét fontom van.
- Nem vagyok jótékonyági intézmény.
- Kár.

Morty kitesz a jégpálya előtt, én pedig átszaladok az esőben, késésben vagyok a terápiámról. Pipacs előremegy. Kerülgetjük a gyalogosokat, akik egy csoportba húzódnak az előtetők alatt és a boltok kapujában, vagy egyik fedezéktől a másikig rohannak. Egy akatatkás, kalapos férfi, aki lehajtja a fejét az eső miatt, majdnem nekem jön.

Megállok a kereszteződésnél, várom, hogy zöldre váltson a lámpa. Lelépek a járdaszegélyről. Fékcsikorgás. Fém ütődik fémnek. A legközelebbi kocsinak nekimentek hátulról, és előrelökték. Elugrok előle, de a női sofőr rémültnek tűnik.

Kiszáll a kocsijából.

- Jól vagy? Elütöttelek?

Az ötvenes éveiben jár, talán idősebb, de jól tartja magát. Teljesen feketébe öltözött, leszámítva a színes, kötött sálát a nyakában.

- Bevihetlek a kórházba.
- Jól vagyok.

Pipacs beáll kettőnk közé – vagy be akar mutatkozni, vagy engem védelmez.

A második sofőr kiszáll a furgonjából. Megtermett alak. Régen sportos volt. Izmos. Túl van a fénykorán. Megnézi a furgonja elejét, és elkezd kiabálni a nőre, „hülye libának” nevezi.

- Megállt! Figyelmeztetés nélkül. Nem is jelzett!
- Ez nem igaz! – tiltakozik a nő felháborodva. – Jeleztem!

A férfi a furgon elejében esett kárt nézi, és a bajsza alatt káromkodik.

- Remélem, kifizeti!
- Nem az én hibám volt. Belém jött hátulról!

A férfi a nő kiejtését utánozva elismétli, amit mondott, közben ugrál, belép az asszony személyes terébe. Látom, hogy a nő hátrál.

Több gyalogos megállt nézni a vitát, és kezdenek feltorlódni a kocsik. Türelmetlen dudálás hallatszik.

– Hazudik – jegyzem meg, közelebb lépve a nőhöz. – Ne hagyja magát megfélemlíteni!

A férfi dühösen mered rám, de látom az arcán felvillanni a kétséget. A hazugság miatt. Nem tudom megmagyarázni, miből jövök rá. Jó lenne, ha ki tudnék emelni egy rezdülést, egy arcrángást vagy egy lüktető eret a homlokon, azt mondhatnám, hogy kétszer pislogott, megváltozott a hangja, vagy gyorsan balra fordította a tekintetét. Egyszerűen tudom, hogy hazudik. Mindig tudom.

– Hazugnak nevezted? – kérdezi, most már ellenem fordítja a haragját.

Pipacs morog.

– Igen. Talán csörgött a telefonja, másik dalt keresett a rádióban, vagy megnézett egy nőt, aki átment az úton. A maga hibája.

A furgon sofőrje nem szokta meg, hogy szembeszállnak vele. Szeretne megfélemlíteni vagy megütni, a legszívesebben elhallgatatna. Gondolom, képes lenne rá, de én kétszer olyan erősen ütnék vissza. Harapnék, karmolnék, kivájnám a szemét. Úgy harcolnék, mint egy lány.

Lefotózom a furgonját meg a ferde hátú kocsii hátsó ajtaját.

– Ki kellene hívnia a rendőrséget – mondom a nőnek. – Én majd tanúskodom.

Valójában nem akarok belekeveredni. Utálok a figyelem középpontjába kerülni. A furgon sofőrje mentegetőzni kezd, azt mondja, semmi szükség rendőrségre, magunk között is elintézhajjuk.

– Mi lenne, ha megállnánk ott a sarkon, és megadnánk egymásnak az adatainkat? – javasolja.

A nő láthatóan megkönnyebbül.

– El tudnál kísérni? – fordul felém.

– Inkább vele megyek – mondom a furgon felé intve.

Követem a sofőrt.

– Meg akart lépni? – kérdezem a férfitől.

– Nem.

Igazat mond. Oldalra hajtja a fejét.

– Ki vagy te?

– Egy szemtanú.